

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **R. F.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 10. 2022, č. j. 55 A 5/2022-23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 2. 2022, č. j. KUJCK 20408/2022, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Tábor ze dne 26. 11. 2021, č. j. P 331/2021-Kre, sp. zn. S-META 8242/2021 KS/Kre 18, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit z nedbalosti dne 24. 1. 2021 tím, že porušil povinnosti stanovené v § 6 odst. 1 písm. a) a v § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu ve spojení s písm. A) bodem 21 písm. e) přílohy č. 12 [pozn. soudu: v rozhodnutích správních orgánů chybí označení písm. A)] vyhlášky č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále též „vyhláška“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“), který žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel primárně poukazoval na vady řízení před správními orgány. Dle názoru stěžovatele správní orgány pochybily, pokud opomenuly uvést ve výroku velké písmeno A, představující primární členění přílohy. Právě odkaz na příslušné ustanovení přílohy vyhlášky je podle stěžovatele ve věci klíčový. Vadným je pak i navazující postup krajského soudu, který se dopustil nesprávného právního posouzení, když opomenutí písmene odkazující na příslušnou část vyhlášky nepovažoval za důvod pro zrušení rozhodnutí správních orgánů. Krajský soud dále rovněž pochybil, když otázku, zda byl žalobce uznán vinným jako řidič, nebo jako provozovatel vozidla, shledal jako bezpředmětnou. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnul a rozvedl svou dřívější argumentaci a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Nejvyšší správní soud předně zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to ve fázi před Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech správního soudnictví, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

[7] Nejvyšší správní soud shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije; krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti uvedené novely s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021-36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 24. 9. 2021,

pokračování

č. j. 10 Azs 225/2021-34). Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že v dané věci rozhodoval samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Návazně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Ačkoli se v tomto usnesení vyjádřil ve vztahu k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti, která pamatovala pouze na posuzování ve vztahu k mezinárodní ochraně, závěry plynoucí z této judikatury jsou přiměřeně uplatnitelné také v nyní projednávané věci (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021-23, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021-50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021-44, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021-21, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021-45 atp.). Z uvedené judikatury vyplývá, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[9] V dané věci nevystala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[10] K vadám právních a soudních rozhodnutí odkazuje soud předně na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, publ. pod č. 1795/2009 Sb. NSS). Rozhodnutí správních orgánů ani rozsudek krajského soudu netrpí žádnými zásadními vadami ve smyslu uvedené judikatury. Rozhodnutí správních orgánů i soudu jsou plně přezkoumatelná a srozumitelná. I při zjišťování skutkového stavu věci bylo postupováno v souladu s právní úpravou a navazující judikaturou (§ 3 a násl. správního řádu a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-65, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004-43, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS, a ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71). Jak správně dovodil krajský soud, žalovaný zohlednil všechny relevantní skutečnosti a důkazy.

[11] V souladu s judikaturou postupoval krajský soud i při posuzování námitek dovozujících nedostatečnou, resp. nepřesnou konkretizaci protiprávního jednání (srov. zejména rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017,

č. j. 4 As 165/2016-46, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 4 As 54/2012-32, ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015-34, ze dne 22. 3. 2013, č. j. 4 As 54/2012-32 apod.). Dovodil, že se správní orgány ohledně konkretizace předmětného ustanovení vyhlášky dopustily pouze drobné nepřesnosti, která nezpůsobuje nezákonnost správních rozhodnutí. Byť správní orgány uvedly odkaz na vyhlášku ne zcela přesně, neboť v označení právní normy vynechaly písm. A), nejedná se o pochybení, které by způsobilo nezákonnost rozhodnutí pro absenci právní kvalifikace skutku. Z odkazu správních orgánů lze jednoduchou logickou úvahou dojít ke konkrétnímu bodu, který měly správní orgány na mysli při hodnocení absence technického schválení zatemnění skel způsobující technickou nezpůsobilost vozidla. Krajský soud dodal, že správní orgány přesně vymezily, v čem předmětný přestupek spočíval, a to v zatemnění bočních skel a čelního skla za užití zatemňovací folie bez schválení technické způsobilosti. Není tedy pochyb o skutečnostech rozhodných pro specifikaci přestupkového jednání. S uvedeným Nejvyšší správní soud plně souhlasí, neboť takový postup plně odpovídá shora označené judikatuře.

[12] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu i v otázce odpovědnosti stěžovatele za užití technicky způsobilého vozidla. Krajský soud správně uvedl, že dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je za užití technicky způsobilého vozidla odpovědný jeho řidič, přičemž otázka objektivní odpovědnosti provozovatele je relevantní až ve chvíli, kdy nelze jako viníka přestupku určit konkrétní fyzickou osobu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2019, č. j. 1 As 318/2018-41), což však nebyl daný případ. Správně proto dovodil, že správní orgán nepochybil, když se nezabýval otázkou, zda žalobce uznat vinným ze spáchání přestupků v pozici řidiče, nebo provozovatele, neboť tato otázka vůbec nebyla pro zjištění o spáchání daných přestupků relevantní. Krajský soud se zabýval i dalšími aspekty uvedené námítky, přičemž náležitě vypořádal i odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014-25.

[13] Krajský soud postupoval i v dalších ohledech v mezích právní úpravy a judikatury Nejvyššího správního soudu. Nedopustil se žádných zásadních vad vedoucích k nutnosti kasace jeho rozhodnutí (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66, ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 16/2013-26, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021-45, atp.).

[14] K nesouhlasu stěžovatele a jeho zástupce s vyvěšením, resp. zveřejněním jejich osobních údajů na internetu, odkazuje soud rovněž na svou judikaturu. Z ní vyplývá, že „způsob, jakým soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voríška.“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2020, č. j. 1 As 484/2019-32). Pokud se advokát „cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“ (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017-46, ze dne

pokračování

17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017-38, ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 As 364/2019-34, a další). Soud se již vyjádřil i k požadavku na předložení věci státní správě Nejvyššího správního soudu, jakož i k dalším otázkám předmětného nesouhlasu. Např. v rozsudku ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2019-40, uvedl, že: „*K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet vyjádřenému v kasační stížnosti soud připomíná, že se jedná o porozsudkovou agendu a že není namístě předkládat tento požadavek znovu státní správě NSS, jak v kasační stížnosti požaduje. Předseda NSS už totiž na obdobnou žádost opakovaně zareagoval (...) přípisem ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, v němž jasně uvedl, že dalším žádostem téhož advokáta a stejného obsahu již odmítne bez dalšího vyhovět. Za této situace je nynější opakovanou žádost, již se stěžovatelův zástupce znovu domáhá odpovědi na otázku, kterou již od věcně příslušného orgánu opakovaně dostal, nutno pokládat za účelovou. Nyní rozhodující senát také v souladu s jasným vyjádřením předsedy NSS mu tuto žádost znovu nepředkládal.*“ Lze poukázat i na další rozsudky, které se obdobnou argumentací již zabývaly, viz např. rozsudky ze dne 4. 3. 2020, č. j. 9 As 332/2019-34, ze dne 21. 4. 2020, č. j. 9 As 24/2020-30, ze dne 4. 2. 2021, č. j. 9 As 245/2019-38, ze dne 29. 4. 2021, č. j. 2 As 236/2019-41, atp. Od závěrů uvedené prejudikatury neshledává Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit ani na základě argumentace uvedené v kasační stížnosti.

[15] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci pochybení takové intenzity, která by mohla vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). Nejvyšší správní soud se s hodnocením provedeným krajským soudem plně ztotožnil a v podrobnostech na něj odkazuje.

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. června 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu